4. Sınıf

GİZLİ HAZİNENİN İZİNDE

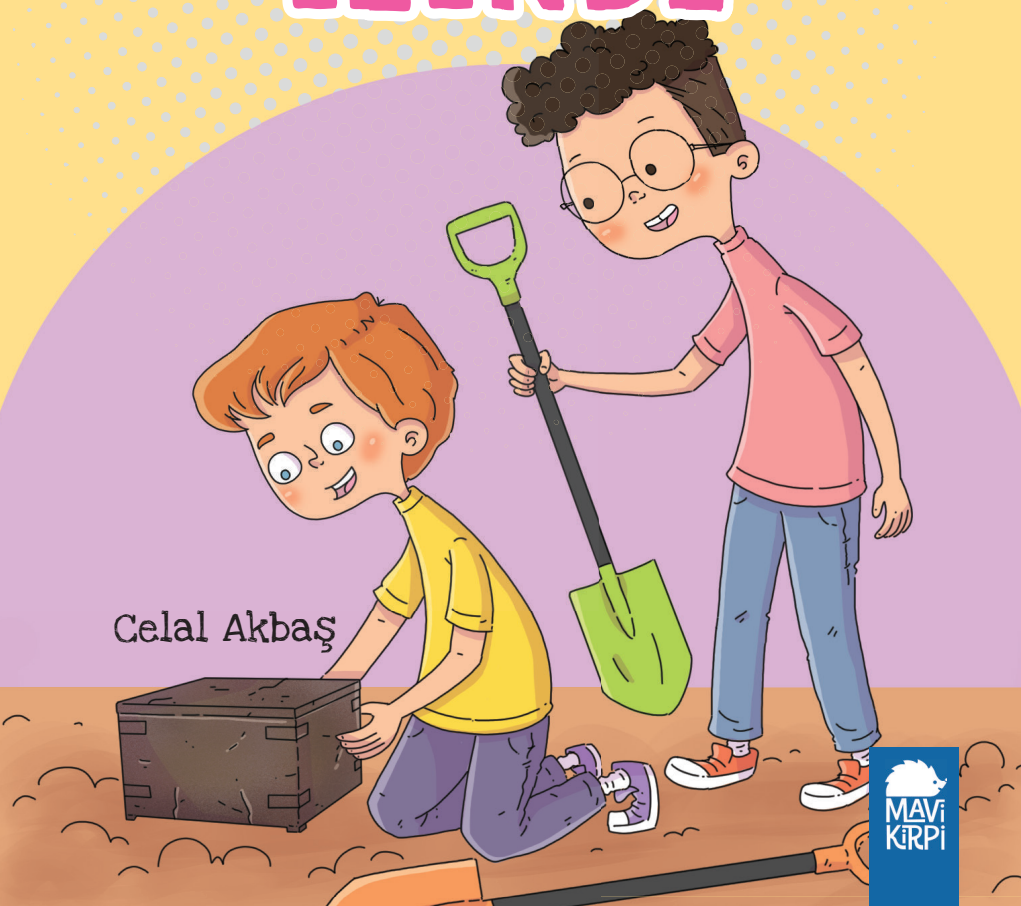

Celal Akbaş

MAVİ KİRPİ

Yazan: Celal Akbaş

Resimleyen: Hazal Avcı

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir
Yayın Koordinatörü: Tülay Öncü
Editör: Yalçın Yaman
Kapak Tasarım ve İç Mizanpaj: Fethiye Akgül

Baskı ve Cilt: Mega Basım
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No:3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul **Telefon:** (0212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

Raf: 6-10 Yaş Öykü Hikâye

ISBN:978-625-7947-85-5

Mart /2021

Mavi Kirpi Kitap
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi, Taşsavaklar Sokak,
No: 2/4 Fatih/İstanbul
Tel: (0212) 511 24 24 Sertifika No: 45586
www.mavikirpi.com.tr @mavikirpiyayinlari

© 2021 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak L M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. ve Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

YENİ BİR MACERA BAŞLIYOR

Sevgili Günlük,

Tatilden yeni dönmüştük. Birkaç gün sonra okullar açılacaktı. Arkadaşlarımı da çok özlemiştim. Sabah kalkmış elimi yüzümü yıkamış, yavaş adımlarla kahvaltı sofrasına doğru ilerlerken birden kapı zili çaldı. Normal bir çalış da değildi. Hem kapıyı yumrukluyor hem de uzun uzun zile basıyordu.

- Kimmiş bu alacaklı gibi kapıyı çalan, deyip kalktı annem. Kapıya yöneldi. Gelen bizim Sami'ydi.

– Hayrola evladım, birine bir şey mi oldu!

- Şey yok, efendim hoş geldiniz. Mete'yi çok özledim de. Bisikletimle dolaşırken arabayı görünce heyecanlandım biraz, özür dilerim, dedi.

- Ödüm koptu evladım. Gel sana da kahvaltı tabağı hazırlayayım, dedi annem.

Sami hemen içeri girdi. Ellerini yıkamak için müsaade istedi. Sonra da birbirimize sarıldık.

Ben daha kendime gelemediğim için Sami bütün enerjisi ile beni sıkı sıkı sarıp havaya bile kaldırdı.

- Dur Sami, canımı çıkaracaksın. Ben de seni özledim elbette!

Sami gülümseyerek beni sıkmayı bıraktı. Sonra da kulağıma eğildi.

- Dostum çok gizli bir hazine planı ele geçirdim. Zengin olacağız. Çok zengin, dedi.

- Kahvaltıyı yapmadan zengin olamam Sami! Annem izin vermez.

- O zaman önce kahvaltı yapalım, vücudumuz zenginleşsin. Sonra da hazineyi bulur zengin oluruz!

Bir güzel kahvaltı yaptık. Kendime gelmiştim. Bahçeye çıkıp bizim kulübeye geçtik. Sami heyecanla bulduğu haritadan bahsetti. Haritada işaretli yerler varmış.

İşaretli yerleri bulursak hazineyi de bulurmuşuz.

- Bana göre gerçek hazine bilgidir, erdemdir. Kitaplar daha çok ilgimi çekiyor Sami, dedim.

Bana biraz kızdı.

- Eğer çok paramız olursa hayallerimizi kolay gerçekleştiririz, dedi. Sonra da haritayı almak için bisikletine atlayıp evin yolunu tuttu.

Kulübemizin sağını solunu temizledim. Ne de olsa haftalardır kapalıydı. Birçok projemiz de onunla beraber yarım kalmıştı. En çok da roket projemizin yarım kalmasına üzülmüştük. Gerçekten çok para gerekiyordu. Geçen yıl küçük bir roket yapıp kısa bir süre uçmasını sağlamıştık. Ancak dev bir roketi uçurmak için çok fazla zaman ve maliyet gerekliydi.

Elektrikli arabamız da sadece basit bir modelle sınırlı kalmıştı. Galiba Sami haklı. Çok paramız olursa projelerimizi daha kolay yapabiliriz.

Yine de boş hayallerin peşinde koşmak bana göre değil. Üstelik sadece zengin olmak için uğraşmak da istemiyorum. İnsanlara, hayvanlara, tabiata faydalı işler yapmak istiyorum.

Hemen **proje plan defterimi** çıkardım. Bu yaz aklıma birçok proje gelmişti. Liste yapmam lazımdı.

Şimdilik aklımda bunlar vardı. Ayrıca doğal ürünleri ve sağlığımıza faydalarını da arkadaşlarıma anlatmam lazımdı. Köyde dedemden öğrenmiştim.

Birkaç saat geçmeden bizim Sami ekibi toplamıştı. Çetin ve Berat'ı da alıp gelmişti. Arkadaşlarla hasret giderdikten sonra 4.sınıfta neler yapacağımızı konuşmaya başladık.

- Arkadaşlar işimiz zor bu sene! Bir sürü yazılı sınava girecekmişiz. En zor senemizmiş. Ben çok korkuyorum okuldan, dedi Berat.

- Valla ben de çok korkuyorum, dedi Sami.

Çetin de başını sallayarak onları destekledi.

- Bu yaz, köyde birçok kişiye sordum. Dedem en iyisi başarılı olup güzel okullar kazananlara sormak, dedi.

– Haydaa! Ne korkması arkadaşlar? Ekipte derslerden en çok ben korkarım biliyorsunuz.

- Ben de Tarık ağabeyime sordum. Tarık ağabeyim çok başarılı bir üniversite öğrencisi. Eğer öğretmenimizi dikkatli dinlersek başarılı olurmuşuz. İnsan bilmediğinden korkarmış. Bana nasıl başarılı olacağımızı anlattı. Kendisi hep öyle yapmış. Bu sayede istediği bölümü rahatlıkla kazanmış.

- Nasıl yapmış bize de anlatır mısın, dedi Berat merakla.

- Oo Berat! Galiba bu sene sınıfın iyileri arasına gireceksin, dedim. Tarık ağabeyim bana üç kural belirledi. Bu üç kurala dikkat edersem istediğim gibi başarılı olurmuşum.

1. Öğretmeni iyi dinle! Bol kitap oku!
2. Küçük notlar al, özet çıkar! Bol kitap oku!
3. Her gün öğrendiğini evde tekrar et. Bol kitap oku!

- İyi de bol kitap okuyu üç kez söyledin!

- Evet arkadaşlar, hikâye kitapları dikkatimizi

ve anlamamızı geliştiriyormuş. En önemli şey bol kitap okumakmış.

– O zaman korkmaya gerek yok, dedi Çetin. Biz iyi dinleyen öğrencileriz.

Sami hemen elindeki haritayı çıkardı. Yavaş hareketlerle masanın üzerine serdi. Biraz yıpranmıştı.

- Arkadaşlar geçen hafta buradan geçen yaşlı bir adam gördüm. Bilirsiniz ben radar gibiyimdir. Herkesi tanırım. Ancak bu adamı tanımıyordum. Adam çok zor yürüyordu. Terden üzerindeki gömlek sırılsıklam ıslanmıştı. **Fazla dayanamayıp bizim parkın duvarına yaslandı.**

Yanına yaklaşıp bir ihtiyacının olup olmadığını sordum. Meğer adam buralardan değilmiş. Aslında buralardanmış ancak çocukken ayrılmak zorunda kalmış. Türkçe konuşmakta zorluk çekiyordu. Babası onu küçük yaşta alıp Almanya'ya götürmüş. Ömrü hep Almanya'da geçmiş. Türkçeyi de hiç ilerletememiş. Neyse ki bana rastlamıştı. Bilirsiniz ben de uzun

bir süre Almanya'da kaldım. Amcayla biraz sohbet ettik. Cebinden bir şey çıkardı. Defter gibi bir şey, anne adı, baba adı, doğum tarihi falan yazıyordu. Eskiden kimlik kartları böyleymiş. Birçok bilgi vardı içinde. Bir de siyah beyaz bir resim. Babasının kimliğiymiş. Kendisinin de kimliği vardı. Bizimkilere benzeyenden. Türkiye'ye gelince almış. Bana birçok şey anlattı.

Buralarda eskiden bir ormanlık alan varmış. Ormanda büyük bir kaya, kayanın altında da hazine saklıymış. Bana haritayı o verdi.

- Nasıl yani! Adam haritayı neden sana versin ki, dedi Çetin.

- Hayır, aslanım elbette hemen vermedi. Bana güvenince verdi. Bir de vasiyeti var!

- İyi de insan iki dakika önce tanıştığı birine sadece Almanca biliyor diye hazine haritası mı verir, dedim.

- Elbette haklısınız! Evet hemen vermedi. Biz konuşmaya devam ederken adam nefes almakta zorlanmaya başladı. Yardımcı oldum. Yakasını açtım. Cebinden bir ilaç çıkardı, dilinin altına koymasına yardım ettim. Hani biz sağlık ilk yardımcısı olmuştuk ya oradan biliyordum. Kalp krizi geçiriyor olabilirdi. Suyumdan ikram ettim. SONRA DA 112'Yİ ARAYIP YERİMİZİ TARİF ETTİM. Ambulans hızla geldi. Adamı alıp götürdüler.

Eve gitmek üzere yola koyuldum. Bizim parkın yanında süper bir otomobil durdu. İçinden bir adam çıkmış çocuklara çikolata veriyordu. Genç biriydi. Bilirsiniz ben çikolatalara dayanamam. Hemen yanlarına yaklaştım. Elindeki çikolatalara bakınca Alman çikolatası olduğunu anladım. Bana da ikram ettiler. Sonra buralarda yaşlı bir adam görüp görmediğimizi sordular.

Hareketlerinden şüphelenmiştim. Ga-
yet yavaş hareket ettim. Hemen cevap
vermedim. Dikkatli olmakta fayda vardı.

- Buralarda bir sürü yaşlı adam var. Siz ne arıyorsunuz, diye sordum.

Bana baktılar.

- Almanca konuşan yaşlı bir adam! Türkçe fazla bilmiyor. Sen de tuhaf konuşuyorsun! Galiba Almanya'da doğdun, dediler. Adamlar üzerime gelmeye başlayınca hayır diyeceğime panikledim.

- Nayn! Nayn, diye Almanca cevap vermişim. Almanya'da doğduğum için oradan kalma alışkanlık işte.

Korktuğumu anlayınca beni bıraktılar. Bisiklete binip son sürat eve geldim. Ancak aynadan adamların beni takip ettiklerini fark ettim. Hemen başka bir yoldan bizim okula, oradan hastaneye gittim. Yaşlı adamı bulup uyarmalıydım. Gelenler hiç de iyi insanlar değildi.

– İyi olmadıklarını nasıl anladın ki? Adamlar sana sadece yaşlı adamı sormuşlar!

– Evet öyle ancak ben kötü adamları tanırım! Bu adamlar kesin kötü!

Hastaneye vardım. Hızlıca danışmaya gittim. Dün gelen yaşlı amcayı sordum. Hemşire kim olduğumu sordu. Ambulansı arayan bendim, dedim. Bana önce ismimi sordu, sonra da aferin deyip yardımcı oldu. Oradaki müdahalelerim ve ambulansı aramam sayesinde hayatı kurtulmuş.

Odasına kadar gittik. Yaşlı amca kendine gelmişti. Çok uzun süre yürümüş ve susuz kalmış. Özellikle yaşlıyken yeteri kadar su içmezlerse böyle hasta olabilirlermiş. Su vücudumuz için en önemli besinmiş. Geçmiş olsun dedikten sonra onu arayan adamları anlattım. Gözleri kocaman büyüdü. Panik oldu.

– Panik olmana gerek yok, dedim. Ben adamları atlattım. Onlar beni bulamazlar.

Yine de telaşlandı. Beni takip edip etmediklerini sordu. Meğer kendisini Almanya'dan beri takip ediyorlarmış. Kötü insanlarmış.

- Bunların babaları da kötü adamlar, dedi. Babam buralardan bunlar yüzünden gitmiş!

Ceketini getirmemi istedi. Hemen ceketini getirdim. Cebinden bu haritayı çıkardı ve bana uzun uzun anlattı. Babasından kalan çok değerli bir mirasmış. O kayanın dibinde gizli bir giriş varmış. Tüm hazineye ulaşabilirmişiz.

- Sonra ne oldu Sami? Adama ne oldu? Peşindeki adamlar yakaladı mı seni, diye peş peşe sorular sordu Çetin.

Hepimiz bir anda hazineyi unutmuş, yaşlı adama ne olduğunu merak eder hâle gelmiştik.

- Ben hastaneden ayrıldım. Yarın yine gelirim, dedim. Eve geldim. Ancak adamlar benden önce davranmıştı. Bahçedeki ağacın arkasına saklanmışlar. Beni yakaladılar. Tam çığlık atacakken ağzımı da kapattılar.